

Bubeník, který nechtěl zpívat...

Na rozhovor s Petrem Kolářem jsem se fakt těšil. Na české hudební scéně sice nezáří desetiletí, ale v posledních letech dobývá srdce několika generací i odlišných hudebních orientací. O tom mě tak trochu utvrzuje fakt, že se jeho písně líbí nejen mně a mé přítelkyni, ale i mým rodičům či babičce, která se v 84 letech při jeho hitech pohupuje po kuchyni, jakoby se nechumelilo. Těšil jsem se na rockera, na chlapíka, který vyrůstal na bigbitu. Těšil jsem se na člověka, který i přes slávu snad zůstal normální. Poseděli jsme u jednoho pivka, docela dlouho si popovídali, zasmáli se a přátelsky rozešli. Jako normální chlapi. A to mě moc potěšilo.

Prý máte raději Iron Maiden než Deep Purple?

„To se nedá tak jednoznačně říct. Jsou to dvě ikony. Prvně jsem slyšel Deep Purple, z éry metalu mě zase zaujala kapela Iron Maiden, která to vlastně odstartovala, nebo byla jedna z prvních. Každá kapela je jiná, hraje jinou muziku. Samozřejmě, kapela Deep Purple postavila základy i pro tu metalovou tvorbu. Mám je rád obě. A mnoho dalších. Nemám to nějak vyhraněné. Vyrůstal jsem na tom, co jsem poslouchal v 70. a 80. letech.“

Kde jste na téhle báječné muzice vyrůstal?

„Jsem rodilý českobudějovický. Tam to bigbitové podhoubí moc nebylo, jih byl spíše folkový. Mraky čundráků, jezdilo se na vodu. Západ Čech na tom byl lépe. Mnohem víc rockových kapel, které jezdily na jih a my jsme čuměli, jak skvěle hrají. Byl tam větší přísun muziky z venku, ze západu. Chytali německou televizi, kde bylo více hudebních programů. My chytali rakouskou a tam toho tolik nebylo. Takže nás na jihu nebylo moc, kteří táhli bigbitovou káru. Plácal jsem se po různých kapelách a ve finále jsem odešel za bigbitem do Plzně. Protože po revoluci to šlo na jihu do kopru. Už se nemělo vlastně ani kde hrát, najednou nikdo nechtěl pořádat zábavy, přitom to byl fenomén.“

Vy jste se, jak se říká, narodil rockerem? K bigbitu jste tihnul už od mládí?

„Dá se to tak říct, chtěl jsem to vnitřně dělat, tahle muzika mi byla vždycky hodně blízká. Můj výběr vlastně trochu ovlivnila moje starší sestra, která hrála folk s kapelou Nezmaři, která byla tehdy slavná. Tedy i dnes, je to folková ikona, která tady funguje 25 let. Naučil jsem se poslechu, ale nějak jsem chtěl poslouchat i něco jiného. Měl jsem kamaráda, jehož starší bratr vozil z pražských busů desky, které na jihu

fakt nebyly. A do toho jsem se opravdu zaposlouchal a snažili jsme se podle toho hrát bigbit na kytary. Tím jsem načichl a zůstalo mi to dodnes.“

To musela být se sestrou pěkná bitka. Co si v pokojíčku večer pustíte...

„To vůbec ne, já jezdil na festivaly. Nekecal jsem jí do toho, ani doma. Chodil jsem se dívat na zkoušky. U nich to bylo hodně o zpěvu, vokály, což mě stále hodně zajímá. V tom mě také hodně zaujaly bigbitové party ze 70. let, jako byly třeba Posten, Chicago. A Queen, to byly úžasné hlasy, obrovské spektrum. To dnes není, to se prostě dnes nezpívá. Moc mě bavilo poslouchat tak skvělé kapely.“

Proč se to dnes nezpívá?

„Vůbec netuším, čím to je. Je to nějaký přirozený vývoj. Jakoby to po nějaké dekádě stagnuje, pak se to zase nastartuje. Možná je to rychlou dobou, nastoupil hodně industrial. Ale podle mě by se to i tam hodilo. Já se to snažím dělat a chci to i po svých muzikantech. Dávám na desky vícehlasy. Ale jsou střípky i v této nové době, i když se těžko hledají. Třeba System of gun, výborná partička z Ázerbájdžánu.“

Dnes Vás zná publikum jako zpěváka, ale Vy jste začínal jinak. Jestli se nemýlím, tak ani kytara nebyla...

„Já jsem vlastně zpívat nechtěl, začínal jsem jako bubeník. Jenže jak jsme měli první kapelu, tak najednou nezpíval nikdo. A to dost dobře nešlo. Tak jsem zkusil otevřít „hubu“, dal jsem něco od skupiny Olympic a najednou jsem zjistil, že to není až tak nejhorší. Tak jsem začal zpívat za bicími. Ale bylo to pro mě nějak moc práce, nemohl jsem na bubny dělat věci, které jsem chtěl. Ta šibenice s mikrofonem mi tam vadila. Tak jsem řekl, že na bubny kašlu, že jdu

zpívat a že se musí najít bubeník. Takže od nějakých patnácti let jsem začal zpívat.“

Kdysi jste si jako kluk taky hrál na bubeníka, natáhl jsem mamíně na hrnce igelitové pytlíky, utáhl to gumičkami a mlátil do toho vařečkami. Na kotoučovém magnetofonu jsem si pustil The Beatles a připadal jsem si jako velitel celé kapely.

„Ale bubeník tím velitelem je. To je motor. Buben a basa. Je to úžasný nástroj a dodnes ho miluji. Buben je nejdůležitější věc, podle něj to prostě musí šlapat. Jinak to drhne, nedýchá to a je to špatně.“

Jako zpěvák jste asi cítil, že ta velká scéna je v Praze. Jak těžká byla cesta z bigbitové Plzně do české metropole?

„To fakt nebylo jednoduché, nevěděl jsem, jak se do Prahy dostat. Nakonec se to povedlo přes muzikály. Tenkrát byl vypsán konkurs na Draculu. Dan Landa si zlomil ruku a nemohl to hrát. Šel jsem do toho, ale nevzali mě, protože jsem nevyhovoval typově. Vyhrál to Dan Hůlka. Ale byl to pro mě impuls a nechtěl jsem to vzdát. Přišel za mnou dirigent Jirka Škorpík a říkal, že se mu líbí, jak zpívám a jestli nechci zpívat aspoň sbory. Neohrnuj jsem nos. Rád jsem to přijal a zkusil jsem to. Nikdy jsem to nedělal, ale byla to pro mě dobrá škola, co se týká vokálního zpívání. Takže jsem tlačil těm umělcům na jevišti káru, zpívali jsme jim sbory a drželi jsme je. Bylo to všechno na živo, což bylo super. Tím to začalo a řekl jsem si, že v Praze zůstanu. Byl to risk, šlápnutí do neznáma, ale vyšlo to. Byl to odrazový můstek. Sháněl jsem, kde bych složil hlavu, plácal jsem se po různých podnájmeh. Nikoho jsem tady neznal. V roce 1996 odešla Bára Basiková od kapely Precedens a Martin Němec vypsal konkurs. Nějak jsem ho vyhrál a sedm nebo osm let jsem s nimi

pracoval. To mi pomohlo dostat se na klubovou scénu, lidi o mně začali vědět. Bylo to moc fajn. Hlavně Malostranská beseda, která je úžasný klub. Jednou nebo dvakrát měsíčně jsme tam hráli. Má to tam skvělou atmosféru, dýchá to tam. Teď je bohužel zavřená. Lidi tam chodili hlavně kvůli parádní atmosféře. Pak jsme šli k baru, pokecali s fanoušky. Vlastně, co jsme tam vydělali, tak jsme tam propili (smích). Na tom baru jsme si byli všichni rovni. Nikdo nechtěl podpis, byla to parta. Prostě, hele, vole, dáme pivo."

Říkal jste, že zpívat na živo bylo super. Co playback? Někdy si říkám, že spisovatel taky nepíše knihu jen „jako“, pekař nedělá rohlík jen „jako“, ani já nebudu tento rozhovor přepisovat jen „jako“. Fakt do těch klávesnic budu tukat. Otevíráte při playbacku jen ústa, nebo i trochu zpíváte?

„Tak to prostě je, někdy je to na živo, někdy ne. Někde prostě nejsou podmínky, aby to šlo na živo. Já do toho zpívám, snažím se aspoň navodit pocit, že to zpívám. Neumím jen otvírat pusku.“

Jde si říct, že chci zpívat živě?

„Jde, ale někde to opravdu není technicky možné. Živý přenos také stojí víc peněz a dá to víc práce. Někdo se s tím zabývat chce, někdo ne. Je to o lidech a penězích. To tak prostě je. Na playback zpívaly třeba i The Beatles či Led Zeppelin. Nemá cenu se zabývat. Televize je nenahraditelné médium a když můžete podat písničku ze svého repertoáru, tak zaplat pánbůh za to.“

Zpátky ke kapelám, co Arakain?

„No, já vždycky někde vylepím nějakou díru. To si nevymyslím. Odešla Bára, já se tam nachomejtnu, odešel Aleš Brichta, já se tam zase nachomejtnu. Bylo to taky super období, vrátil jsem se k metalu, se kterým jsem začínal. Nebylo to pro mě nové prostředí, uvolnil jsem se a moc mě to bavilo. Udělali jsme dvě desky, které byly skvělé a úspěšné. Mohl jsem se na nich podílet jak textově, tak hudebně.“

Tvorba kapel Precedens a Arakain je dost rozdílná. Kde jste se cítil líp?

„Skvělé to bylo u obou. Obě spolupráce mě posouvaly dál. Bral jsem si zkušenosti z toho, co jsem prožíval a nesu je dál. Byla to výborná zkušenost a výzva. Hele, vole, zvládneš to, nebo ne. Byly samozřejmě hlasy, ty jo, berete nějakého zpěváka z muzikálu. Já to tak neberu, muzika je velice široké spektrum a když se v něm dokážeš pohybovat, je to jen dobře. Úzký záběr je jednostranný, úzkoprsý. Je to jako s knihou. Pokud za celý život přečtu jen jednu, je to hodně málo.“

S muzikály se postupně roztrhl pytel. Až mi to připadá jako práce na běžícím pásu. Dokáže tam člověk prodat sám sebe, vyjádřit se ke své roli?

„Určitě. Je daná nějaká režie a hudba. Já měl štěstí na autory a mohl jsem s nimi o mé roli vždycky pokecat. Ať to byl Landa, Svoboda, Soukup, Pavlíček, Kocáb a další. Ať jsem nebyl slavný, nebo už nějak byl. To je jedno. Vždycky mě to zajímalo a chtěl jsem k tomu přistoupit svým způsobem a dát tam něco ze sebe. Bylo mi to umožněno, což bylo fajn. A moc si toho vážím.“

To jsou hodně zvučná jména, spolupracovat s takovými tvůrci je asi dost štěstí...

„Velká klika. Nevím, nějak jsem se nachomejtnul. No, snad jsem se jim i líbil, jinak by mě k tomu asi nevzali. Když člověk tyto lidi vnímá a chce vnímat, tak jsou oni ochotni vám něco předat, informace, které jsou k nezaplacení. Je třeba si jich vážít, vzít si je k srdci a v rámci svého oboru je předávat dál. Mezi těmi lidmi musí vzniknout přátelský vztah, jinak se o tom nemožou pobavit. A to lidi spojuje, porozumění.“

Jsou mezi nimi nějací „drsní chlapi“, co třeba zařvou, proboha Petře, jak to zpíváš?

„Já na ně nenarazil. Řeknou svůj názor, ale nikdy na mě nezvýšili hlas.“

Psali Vám role na tělo?

„To ne, já jsem vždycky alternoval s někým, kdo byl slavnější než já. Dělalí to na něj. Tak to prostě je. Ale byl jsem toho součástí a jak říkám, bylo fajn, že jsem tam mohl dát něco ze sebe. Až poslední projekt Golem, kde psal hudbu Karel Svoboda, byl napsán mně takřkajíc na tělo. Když na projektu Karel praco-

val, strávili jsme spolu spoustu času ve studiu a hrozně rád na to vzpomínám.“

Zpíváte krásnou píseň Ještě že tě láska mám. Hit, který by do svého repertoáru přivítali mnozí zpěváci naší populární scény. To jste ale už nikoho nealternoval, volba padla na Vás.

„Karel Svoboda to napsal pro svou ženu, jenže najednou nevěděl, kdo to zazpívá. Tenkrát mi říkal, že mu připadá hloupé, aby to zpíval sám. Já mu oponoval, že mi to vůbec nepřipadá hloupé, že je to přece dárek jeho manželce. Ale on se rozhodl, že to bude zpívat nějaký zpěvák. Já se trochu bránil, říkal jsem, přece já budu zpívat něco pro svou ženu, udělej to sám. Ale on trval na svém, řekl, zkus to. Nebyl to žádný kalkul. Lidi si to našli. Nejdřív to nechtěli hrát žádná rádia a nakonec to znala celá republika.“

Slyšel jste někdy Karla Svobodu zpívat? Uměl to?

„Slyšel a nebylo to tak strašné. Tóny dal. Ale nebyl to zpěvák, byl to fantastický skladatel.“

Jeho „odchod“ se mnou velmi otrásl. A to nejsem z pěvecké branže.

„Na druhou stranu si Karel život fakt užil a myslím, že ze sebe vydal, co mohl. Zůstane to tu na věky. Co víc si člověk může přát. Nevím, jak to říct, asi se na další věci necítil.“

Vy sám se podílíte na hudbě a textech?

„Jasně, snažím se na tom podílet, co to dá. Mě to naplňuje a chci být u zrodu od samotného začátku. Je to zvláštní pocit. Člověk to nějak cítí, takhle bych chtěl udělat tohle, pojďme to tak udělat. Vezmu nástroj, snažím se to zahrát tak, jak to vnitřně slyším. Zaznamenám to na diktafon nebo do počítače. Pak si to zpětně pustím a řeknu si, tak tohle je pěkná hovadina, tohle je naopak dobrý. A ten nápad se rozvíjí. Tvorba písničky je hodně zajímavá a někdy dost zvláštní.“

Umíte si říct, teď udělám písničku?

„Já to neumím, musí přijít nějaký impuls. Ale jsou lidé, kteří to umí. Třeba to byl Karel Svoboda. Ale taky nad tím musel hodiny přemýšlet.“

Nyní jste spíše považován za sólového zpěváka. Osobně mě vždycky trochu mrzelo, když nějakou dobrou kapelu zpěvák opustil a vydal se na sólovou dráhu. I když potom udělal spoustu skvělých věcí. Nemrzelo Vás, když jste opouštěl sehraný tým?

„Nemůžu říct, že mým cílem bylo stát se sólovým zpěvákem. Byl jsem dvacet let součástí nějaké kapely. Spíš bych řekl, že přišel nějaký vnitřní pocit si to vyzkoušet. Rád dělám nové věci a zkouším, kam to až jde, co se dá dosáhnout. Před čtyřmi roky to prostě přišlo, s klukama jsem se dohodl, řekl jsem jim co chci. Šel jsem do neznáma. A zaplat pánbůh, že to dopadlo, jak to dopadlo. Když má kapela rozhodovat o důležitých či existenčních věcech, tak je tam najednou i pět různých názorů. Sedí se v hospodě a je to strašný chaos. Sáhodlouze se o tom debatuje. Takhle si to doma rozmyslím a rozhodnu se, jak to bude. Nemusím se dlouho bavit o tom, co je pro mě naprosto jasné.“

Tak mi tedy vysvětlíte, jak je možné, že věhlasné rockové kapely tak dlouho spolu

vydržely. Hrály nebo hrají spolu 20, 30, 40 let?

„Asi tam byl někdo, kdo to zkrátka kočiroval. O kterém to nevíme. Musel tam být, aby tu zvěř udržel. Museli se naučit vzájemné pokory. A kdo to dokázal, odvedl velkou práci a díky jim za to. Asi museli být hodně tvrdí. Vydřeli jen ikony a není jich moc. Pokora, to muselo být hlavní, co je udrželo. Jak říkáš, hrají tady 30, 40 let a budou tady. Muselo to být vyvážené na dvě strany. Manažer musel vytvořit kapele takové podmínky, aby mohla ve studiu tvořit. Třeba se tam i zlejt, ale aby něco vytvořila. A oni museli vytvořit podmínky pro byznys, který s nimi chtěl dělat. Je to daný a tvrdý. Nechceš dělat tohle? Nelíbí se ti to? Tak jdi do prdele! Takhle to podle mě funguje, jinak by nemohli dokázat to, co dokázali. Samozřejmě se to postupem času mění, naučí se to a už tam taková tvrdost být nemusí.“

Je mi jasné, že za hudbou je velký byznys. Ale už od mladých let se nemohu zbavit příjemného pocitu, a nechci, že rockeři dělají hudbu hodně od srdce. Že nepřemýšlí, co by se mohlo dobře prodat, ale co je prostě baví a doufají, že se to bude publiku líbit.

„Moje slova. Spousta těch rockových kapel, ikon, o kterých se bavíme, jsou dány dohromady jedním člověkem, který si je někde vybral po klubech a dal je dohromady. Není to parta od začátku, třeba jsou dva, ale není jich rovnou pět. Ani Led Zeppelin spolu nechodili do školy. Je to o manažerství, najít kluky, co chtějí dělat dobrou muziku. Od srdce. A pak se to líbí a v té potřebné fázi i dobře prodává. Protože je to od srdce. A pak jsou tu pecky, jako Led Zeppelin, Deep Purple a další. Nenapodobitelné. Zvláštní je, že se o to ani nikdo nepokouší. To jsou tak výjimečná seskupení lidí, že to prostě nejde.. Vytvořili něco, co už nikdy nikdo neudělá.“

A co z jiného soudu, sledujete třeba Faktor X. Přiznám se, že já ano, ale vlastně kvůli jednomu člověku...

„Tak to bude asi Jiří Zonyga. Já ho znám dvacet let. Je výborný a vždycky byl výborný. Hraje po kapelách na Moravě. Má bratra, který má kapelu ve stylu Deep Purple revival. Jsou to kluci, které to baví a nikdy nešli do soutěží. Teď ho kámoši z hecu přihlásili a je skvělý. I jako člověk. A klidně se může stát, že to vyhraje. Moc mu fandím. Zkusil něco nového a určitě to je pro něj obrovská zkušenost.“

Vy jste se z plzeňského bigbitu ocitl po boku Karla Gotta či Lucie Bílé. Jak se cítíte v takové společnosti?

„To jsou příjemní lidé, takže příjemně. Karel je takové dítě, jako my, kteří muziku rádi dělají. A proto ji nikdy nepřestane dělat. Nepřestane zpívat. To je typ, jak se říká, že na pódiu umře. A je to úžasný, jeho to naplňuje. Já si taky nedovedu představit, že bych přestal. Mně by to hrozně chybělo. Asi bych dokázal dělat něco jiného, ale určitě by mě mrzelo, že bych si nemohl zazpívat, zahrát. To se nedá nahradit žádným adrenalinovým sportem.“

Takže televizi Vám vzít můžu, ale hudbu asi ne?

„Přesně tak. Já jsem zvyklý při hudbě i usínat. Když se narodil malej, tak jsem chtěl být tolerantní a nepouštěl jsem to. Jenže jsem prostě nemohl usnout. Takže sluchátka na uši a muzika, kterou mám rád. Já bez toho prostě neusnu.“

A ráno vstanete a už jste zase v tom. Jaký je váš současný hudební kolotoč?

„Na podzim jsme vydali novou desku s názvem Bez křídel, měli jsme podzimní turné po Čechách a Moravě. Od května jedeme druhou polovinu šňůry na Slovensku. S kapelou pak pojedeme na letní festivaly, na které se vždycky moc těším. Tam přijdou

lidí, kteří se třeba celý rok nedostanou na koncerty, za kulturu.. Když vyjde počasí, je to zvláštní a fajn spojení všeho. Na podzim snad nový divadelní projekt, muzikál, o kterém zatím nevím, ale doufám, že přijde. A něco se mi honí v hlavě ohledně další desky. Také jsem se stal patronem „Rockové školy“, což je zajímavý projekt, dle mého názoru poněkud ojedinělý. Žákem se totiž může stát kdokoli, kdo si zaplatí školné a kdo má chuť se ve hře na hudební nástroj nebo ve zpěvu zdokonalovat. Takže tam není omezení věkové a dokonce se i já budu účastnit několika seminářů za rok, kde se budu snažit lidem poradit. Zájemci najdou více na www.rockovaskola.cz. Tak uvidíme. Je toho dost.“

Takže Vám asi moc času na dovolenou nezbude. Co na to rodina?

„Nadšená z toho úplně není, to je fakt. Jsem podruhé ženatý, první manželství trvalo osm let, nyní jsem ženatý sedmým rokem.“
Jde to k sobě, bigbit a rodina?
„Ale jo, znám spoustu muzikantů, co jsou ženatí. Pravda je, že většina je jednou nebo dvakrát rozvedená.“

Asi toho po turné dost naježdíte. Jaký je Váš vztah k rychlým kolům, k motorismu?

„Auta mám rád. Dříve jsem se snažil kupovat v rámci svých finančních možností auta, co jezdí co nejrychleji. Tehdy jsem měl Hondu Prelude, kamarádi mi to přivezli z Německa a dali jsme to nějak dohromady. Skvělý adrenalin. Pak se to začalo srát, cpal jsem do toho peníze, sám jsem měl prd, takže to nebylo to pravé ořechové. Teď člověk stárne, je rodina, takže velká auta. Off roady, nemusím se s tím bát do lesa, že to zapadne do bahna. Na dálnici to jede dvě kila. Je to v pohodě, velký kufr, naložím kola, psa. Mám Mitsubishi Pajero Vagon, je to velký, v terénu bez problémů. Ale nijak s tím neblázním. Jsem v podstatě slušný řidič. Opatrný, protože v každém proti mně vidím potenciálního zabijáka. Zní to možná blbě, ale fakt mám strach, že mi tam někdo vltíne.“

Co kamiony, jaké máte zkušenosti?

„To je těžká kapitola. Zatím spíš mohu na rukách počítat ty slušné řidiče, než naopak. Ale snažím se chápat, že je to jejich práce a hodně těžká. Žádná sranda. Bez nich by v obchodě vlastně nic nebylo. Je to nevděčné povolání.“

Kolik toho naježdíte?

„Tak dvacet až třicet tisíc kilometrů ročně. Pokud to jde, řídím si sám. Mám to pod kontrolou, na sedadle spolujezdce nerad sedím. Rád jezdím v noci, neusínám. Jsem noční typ.“

Sníte o nějakém autě?

„Kdyby byly nějaké prostředky, které bych mohl vyhodit a udělat si radost, tak by to byla nějaká stará americká kára. Nějakou tu „korvetku“. Jak jsme to mivali jako angličáka. Měl bych to v garáži jako veterána, sem tam bych s tím vyjel. Ale dá se bez toho žít, zajdu si na výstavu a jsem spokojen. Spokojen s tím, co mám.“

A co Vaše záliby, prý jste vášnivý rybář?

„Tak to už od mala. Jenže léta jsem na ryby nemohl, protože jsem musel řešit práci. Ale teď je to trochu volnější, pruty už mám, takže někdy k vodě zajedu. Pro mě je to úžasný relax. I kdybych nic nechytil, tak tam

dokážu sedět dvanáct hodin. Navíc mě tam napadají zajímavé věci, člověk nechá volně procházet myšlenky.“
Zvláštní, že tohle ženy nepochopí, co?
„Já to neovysvětlil ani jámé. Jsou věci, které oni nepochopí a věci, které zase nechápeme my. Myslím, že je to vyvážené. Ale už jsem viděl jednu rybářku. Dvě ještě ne (smích).“

A když v tom klídku má člověk s sebou ještě psa...

„Tak to mám. Zlatého retrievera. To je úžasný plemeno, miláček. Naprostý kámoš. Rád s ním vypadnu do lesa, na houby. Jsem po tátovi vášnivý houbař. Také se rekreačně věnuji sportům. Tenis, plavání, jezdíme na kole, lyžujeme celá rodina. Hory mám moc rád.“

Jste ale kuřák. Jak udýcháte koncert. Když jsme hovořili s Alešem Brichtou, který denně udělá klidně „šedesátku“ cigaret, tak říkal, že bez malé kopané by to na pódiu už asi nevládl.

„Já to taky omezují sportem. Ale nejsem tak silný kuřák, dělám tak dvacítku. Ale je pravda, že jak člověk stárne, je to na dechu znát. Na pódiu mi to zatím problém nedělá. Jak se koncert odstartuje, tak vlastně člověk myslí na to, aby to bylo co nejlepší, aby se to líbilo. Na nějaké udýchání není čas.“

Na to nemá čas spousta světových hudebních hvězd. Setkal jste se s nějakou?

„Potkal jsem se s Philem Collinsem. Vlastně jsme vydávali u stejné společnosti. Když tady měl první koncert, tak jsem měl možnost s ním prohodit pár slov a byl to pro mě velký zážitek. Setkal jsem se také se Scorpions. Takové ty dětské hvězdy. Setkání s takovými ikonami vždycky potěší a když je k tomu fotečka, tak si ji samozřejmě rád vystavím. To je svět, ve kterém rád žiji a chci k němu nějakou částí náležet.“ ■

Děkují za rozhovor.